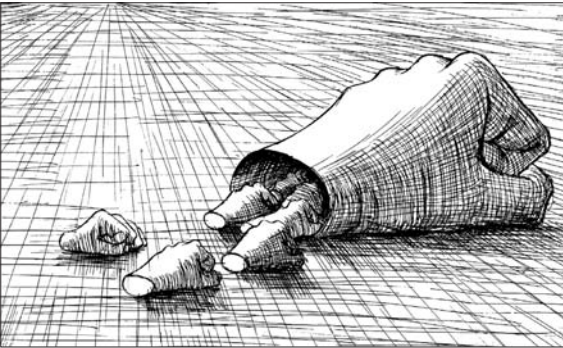

◀ کارتون گالری

ری-

نگاهی به کارتون‌های آرماند کاردون
دغدغه‌های انسانی
آقای کارتون‌نویست

کارتون‌هایی که از مرزهای مکانی و زمانی فراتر می‌روند و در پیکره تاریخ جاودانه می‌شوند. آثاری که ما را از سطوح به اعماق معناها می‌کشانند و پس از دیدن آنها، شوری بزرگ ذهن و روح مان را فرا می‌گیرد. کارتونی‌های «آماند کاردن» بی‌انگار همین ویژگی‌ها هستند.

کارتون سیاه که از شاخه‌های کارتون به حساب می‌آید تلاش می‌کند تا از خنده‌های لحظه‌ای و ناپایدار فراتر رود و مخاطب را با لایه‌های عمیق‌تر و با مفاهیم بنیانی روبه‌رو سازد. همین ویژگی است که این نوع کارتون‌ها از محدوده‌های زمانی و مکانی فراتر می‌برد و شما در هر عصری که زندگی کنید می‌توانید با دیدن این آثار، مفهومی را به دست آورید. فرانسه دهه ۶۰ میلادی را می‌توان پیشرو طنز سیاه در جهان به حساب آورد. رمانند کارتون به همراه هنرمندان شاخصی چون شاول، بوسک، موز، فرد، اندره فرانسوا، سینه، دیک کلوژ، کاپو، کارون، گورممن، بیست، کلودس، توپور، و تراز از پرچمداران اصلی این سبب بودند.

کاردون در سال ۱۹۳۶ میلادی در شهر هاور فرانسه به دنیا آمد. نخستین طرح‌های او در نوزدهمین شماره «مجله بیزار» به چاپ رسید. وی با نشریات معتبر فرانسه و دیگر کشورهای اروپایی همکاری دارد.

آثار کاردون همچون محتوای سیاه و گزنده‌اش، از اجرای سیاه و سفید بهره می‌برد و مخاطب هیچ رنگی جز این دو را در کارهای او نمی‌تواند سراغ گیرد.

او استمرار، سرسختی و سماجت را بهترین مسیر برای رسیدن هنرمندان

به زبان خاص می‌داند. کار کردن در دنیای اطرافش با ریزینی کنکاش می‌کند و در واقع به درون ماهیت سوزنه‌هایش می‌خزد. وی همواره تأکید دارد که نباید به اتودهای کم برای رسیدن به یک کار توفان راضی شد. او به اتودهای اجازه می‌دهد تا در صفحه به بلوغ و پختگی رسیده و به بار بنشینند. بسیاری از نشریات با محتوای اندیشه‌ار می‌بینید که با آثار این هنرمند فرانسوی به شکوه و پرمایگی می‌رسند چرا که دغدغه اصلی او انسان است. کارهای کاردون انسان‌محورند و از ابتدای آدمی به جمود و خشکاندیشی، دوری از وطن و درمادگی در قالب‌های تحمیل شده بر خویش حکایت می‌کنند. کاردون به دوستداران و کارتونیت‌های شیفته توصیه می‌کند: هیچ کاری را تمام‌شده به حساب نیایرد. سعی کنید طرح شما بدیل‌ترین حالت و هیچ ممکن را داشته باشد. پس از کار کردن روی حس و موضوع، صحنه را از زوایای متفاوت تصور و تجسم کنید. گویا حجم و فضایی وجود دارد که آن تمام زوایا باید به آن پرداخت. حس و فضای متناسب را در یافتید، طرح اصلی خود را شروع کنید. در ضمن در اجرای دوباره، به دنبال خصوصیات جدید در طرح خود باشید. چنین وسواسی منجر به پیدایش شاخص‌های نوین در طرح خواهد شد.^{۱۸}

کاردون فضای کارتون هایش را همچون صحنه تئاتر می‌پندارد. او متناصب با هر موضوع، میزانشن‌های متفاوتی را انتخاب می‌کند: «سوزهای من چون شخصیت‌های بازیگر در صحنه تئاتر جای خود را در کاغذ پیدا می‌کنند و در بهترین شرایط حس و حالات خود را جایگزین می‌سازند و طرح را به بهترین صورت جان می‌بخشند. من به پر اسپکتیو و بهره‌گیری از دوری و نزدیکی برای ایجاد بعد بسیار علاقه‌مندم. البته با یا بسته بودن آن، بستگی به موضوع مورد نظر دارد.»

بی‌نوبت:

۱- گفت‌وگوی مسعود شجاعی با کاردون- سایت ایران کارتون

